

Het b'roeren

Er was eens een vrouw die verliefd werd op blauw. Op een dag liep ze onder de schemerhemel, keek naar boven en het was gebeurd. Ze kon haar blik nauwelijks van het blauw weghouden. Ze dronk het in haar ogen, ademde het in haar lichaam en ze kustte hem met haar stem. "WAUW!!", zuchtte ze naar hem.

Het blauw was ver weg, druk bezig de hemel te kleuren. Dat was z'n werk. Dan weer licht, dan weer donker. Hij had haar kus gevoeld, juist toen hij van licht naar donker aan het kleuren was. Het voelde zo zacht, zo klein, dat hij het bijna niet had opgemerkt. Maar even daarna, toen hij van donker naar licht kleurde voelde hij het weer. Zo licht en teder, dat hij vergat hoe groot hij was. Nieuwsgierig richtte hij zich naar waar hij dacht dat de kus vandaan kwam.

De vrouw stond juist voor een stoplicht. Ze keek gewoon naar het rode licht, in de hoop dat hij gauw op groen zou springen. Haar blik dwaalde af en ineens viel haar op dat rond het stoplicht een violet schijnsel hing. Ze keek wat verder opzij en ze zag dat het blauw het rode schijnsel aanraakte en het daarmee violet maakte. Zo dichtbij! Ze sloot haar ogen van ongeloof en haar hart klopte haar in het hoofd. Het barstte van vreugde! Blauw zo dichtbij te weten! Zó had ze nog nooit een kus beantwoord gevoeld! Ze reikte uit naar het blauw, deze keer niet met haar stem maar met haar grootste stilte, die ze vulde met elke ademtocht die ze deed. Ze breidde zich uit in fijne vertakkingen en wiegde zich in het blauw, zoals ze ooit zeeanemonen had zien doen op de bodem van de oceaan. Ze strekte en wuifde uit verlangen om het blauw te strelen en te voelen. En toen het stoplicht op groen sprong reed ze naar huis.

Deze vrouw woonde met haar

broer op een kasteel met een hele grote tuin. Haar broer had zich rood aangetrokken. Behalve bij z'n benen. Die had hij in oranje gestoken, sinds hij afscheid had moeten nemen van zijn linker onderbeen. Sindsdien liep hij ook met een stok. Het kasteel zat al vele generaties in de familie en naast de vele vogels in de tuin hielden ze ook norske beesten. Die stonden op hoge poten en stonden alleen maar stil te kijken. Ze hadden een schurftig schaap, een verongelijkt varken met twee sjaggerijnige biggetjes, een blinde beerkat, een blauwbeest dat het allemaal ook niet wist en er het zijne van dacht en een stier, die alles heel ingewikkeld maakte. Ook deze beesten hoorden zolang als ze zich konden heugen bij hun thuis.

"Wat heb jij nou aan je hoofd!" begroette haar broer haar. "En je ziet helemaal blauw!" De vrouw knipperde met haar ogen en keek hem aan. "Je ziet zelf helemaal blauw zul je bedoelen!" riep ze uit en voelde haar bloed naar haar hoofd stijgen. Ze snelde naar binnen en wierp een blik in de spiegel in de grote hal. Nu zag ze wat haar broer had gezien: haar gezicht was helemaal blauw en haar liefde voor blauw had de vorm aangenomen van een hoofddekseel. Middenin het hoofddekseel zat iets dat op een extra oog leek en daar vlak boven brandde een vlammetje. Fijne geveerde tentakels, waarin ze haar vrijage met het blauw herkende, strekten zich nog naar boven en wuifden bij elke beweging van haar hoofd. Ze was groter dan ze zelf kon bevatten. Ze wilde het hoofddekseel afzetten, maar dat lukte niet. Haar gezicht werd diep rood. Ze gloeide van warmte. En van de herinnering aan blauw.

Haar broer ondertussen had zich de opmerking van zijn zus aangetrokken. En hij wist dan wel niet precies wát ze gezien had, maar hij had wel gezien waar ze vandaan gekomen was. Hij pakte wat eten en drinken in een rugzakje, pakte zijn stok en stapte vastberaden in de richting waaruit z'n zus was aangekomen.

Het werd tijd om de beesten te voeren. Dat deden ze altijd samen, de vrouw en haar broer. Maar toen ze hem ging roepen, zag ze hem in de verte lopen. Zijn blauwe gestalte werd steeds kleiner. Ze voelde het rood in haar gezicht nog meer verdiepen en keek om zich heen. De beesten stonden als vanouds naar haar te kijken. Ze was gewend geweest aan hun stilte, maar nu ze zelf haar stilte in deze nieuwe vorm bij zich droeg, leek het alsof ze hen kon verstaan. Het schaap dat de schurft aan had, toonde haar zijn kleurnuances. Het verongelijkte varken keek trots naar haar biggetjes, die precies tegelijk begonnen te schuddebuiken van het lachen. De blinde beerkat knipoogde vergoelijkend en het blauwbeest dacht het zijne zó verkeerd dat hij er oranje van werd. En de stier keek haar aan en leek haar uit te nodigen. Ze zag ineens het begin, van wat hij zo ingewikkeld had gemaakt. "Kom maar binnen", verstond ze, "er is één weg naar binnen en dat is ook de weg naar buiten".

En zoals de vrouw haar stilte had gebruikt om naar het blauw te reiken, zo stapte ze nu bij het begin van de rode wirwar naar binnen. Het vlammetje op haar hoofddekseel verlichtte de wanden en soms dacht ze een flits violet te zien, waardoor ze vermoedde dat het blauw aan de andere kant van de wand haar gangen volgde. Het deed haar spelen: telkens als ze het violet zag wervelde ze snel vooruit, en als het weer weg was bleef ze wachten, met haar adem ingehouden, haar wangen blozend.

Zo ging ze en ging ze, tot het haar duizelde. Ze ging zitten. Dit is het midden, bedacht ze, en sloot haar ogen. Behalve haar extra oog. Dat bleef wijd open en de geveerde tentakels wuifden en wuifden tot hun geluid de vrouw aan vleugelslagen deed denken. Ze voelde iets zachts tegen haar wang, hield zich stil en zag 3 enorme vogels naast zich staan. Ze hadden net zulke ogen als zij op haar hoofddeksel had. Ze

hadden enorme snavels waar ze langzaam en plechtig hun adem naar binnen leken te happen. "Scheppers, het zijn scheppers" dacht de vrouw dromerig en warm. Ze verlangde naar iets koels en voelde een zachte aanraking aan haar hoofd. Ze dacht aan het blauw, en wat die haar had doen zien en wenste dat hij het was, die zo met haar haar speelde.

"Hé zus!" hoorde ze ineens. Verbaasd opende ze haar ogen en zag waardoor ze zo teder was betast: de slurf van een olifant strekte zich naar haar uit. En boven zijn hoofd zag ze het lachende gezicht van haar broer. "Wat heb jij nou tussen je benen!", riep ze. "En je ziet helemaal oranje!"

"Hahahaha!", zei haar broer. "Moet je horen!" En hij wees naar waar hij vandaan kwam. "Ik kwam langs een stoplicht en werd verliefd op oranje. Het stoplicht stond niet eens op mijn weg. Ik keek toevallig naar links en zag het oranje in een flits, een fractie van een seconde, en ik was verkocht. Ze maakte dat ik m'n neus achterna wilde omdat het nog nèt kon. En tegelijkertijd ook dat ik wilde stoppen, omdat ik vermoedde wat komen ging. Het bewegen en het stilstaan zó te voelen! Ik wist niet dat het bestond! Het tilde me op en deed me staan! Het maakte me groot als de wereld en tegelijkertijd bruiste ik de fijnste bubbeltjes oranje van m'n tenen tot m'n kruin. Ik deed m'n ogen dicht en ging m'n neus achterna. Het bruisen bracht me bij elke vrouw die ik lief heb gehad en ik werd elke man die haar lief heeft gehad. Toen ik m'n ogen weer opendeed zag ik jou. Het moment dat ik je haar aanraakte, tilde me op en nu zit ik op dit wonderlijke wezen."

De vrouw keek hem aan en voelde het oranje bruisen opborrelen uit haar tenen, haar buik, haar borst. Het kwam naar buiten als een lach waarin ze alles tegelijkertijd zag. In haar ooghoek zag ze de 3 grote vogels en verstond ook hun geschater. Toen zag ze ook de 5 andere mannen, die achter haar broer op de olifant zaten. Ze kuste ze alle 6 en liep achter ze aan naar binnen. Ze knipoogde nog even naar het blauw, dat zojuist was begonnen de hemel weer van licht naar donker te kleuren en sloot de deur achter zich.